

ΕΚΡΙΠ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 5

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΙΔΙΥΤΗΣ ΚΟΥΣΤΑΛΛΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΡΙΘ. 7.

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΕΔΕΧΟΝΣΑΝ ΝΑ ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΟΥΝ ΝΕΑΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΩΤΑΤΑΙ ΗΤΑΙ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΩΝ

Ο ΠΟΛΙΟΥΧΟΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ο ΜΥΡΟΒΛΗΤΗΣ

— Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ. ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ
— ΠΩΣ ΕΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ
— ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΤΟ ΛΕΙΨΑΝΟΝ ΤΟΥ. ΤΟ ΑΝΑΒΛΥΣΘΗ ΜΥΡΟΝ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς σημερινῆς μεγάλης ἑορτῆς τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Δημητρίου, ἡμεῖς συμπληροῦμε κατὰ θεῖαν βούλησιν μὲ τὴν ἐνδοξὴν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ μας καὶ θαυματουργῆς εἰσεόδου εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Μακεδονίας Θεσσαλονίκην, τὴν πατρίδα τοῦ μεγάλου Ἀγίου, εἰς τὴν ὁσίαν ἐργασάμεθα, ἐμαρτύρησε καὶ ἐφορεύη, ἐνομούσας ἐπὶ αἰκαίρον νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ τοῦ βίου του καὶ τῶν μαρτυρίων του, ἐκ τῆς ἀκραιφνέως καὶ ἀδιαφύλακτοῦ ιστορίας τῆς ἐποχῆς του, ἥτις διεσπάραξε διὰ τὰ ἀφροσύνα τῶν μεγαλομάρτυρα συνάντα καὶ ὅλα τὰ ἔθ' αὐτοῦ γενόμενα θαύματα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων κατακτησεως τῆς Θεσσαλονίκης πρῶτην ἡμέραν σήμερον οἱ Θεσσαλονικεῖς θὰ εὐχαριστοῦν τὸν ἅγιον ἡμετέρον τὸν Πολιούχον Ἀγίου των, τελοῦντες δοξολογίαν ἐν αὐτῷ τῷ σωζομένῳ ναῷ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, τῷ μεταβεβλημένῳ μὲν σήμερον εἰς ἑλάνιον, ἐν τῷ ἑπομένῳ ὧς τὰρος τοῦ ἐνδοξοῦ καὶ μεγαλομάρτυρος Ἀγίου, τὸν ὅποιον ἀπερὶ ἀρ' ὅλης τῆς Μακεδονίας ἀρέουσιν εὐτελεῖς καὶ ὁρθόδοξοι χριστιανοί, ὅπως προσηκύνῃσι καὶ πα-

ρὶας θὰ εἰσέλθῃ σήμερον ἐν τῷ περικαλλεστάτῳ ἀρχαίῳ Ναῷ ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντῖνος, ἡ ἐνσάρκωσις τῆς Ἑλληνικῆς καὶ χριστιανικῆς ιδέας, νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος ἵνα καθαρῶς τὸ ἅγιον τοῦ βαρβάρου κατακτητοῦ καθαγιάσῃ διὰ τοῦ συμβόλου Του, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τὸ ἱερὸν τοῦ Ναοῦ ἑδωκεν, κλίνῃ δὲ εὐλαβῆς γόνυ μετὰ τῆς νικηφόρου στρατιᾶς τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἀγίου χώματος, τοῦ καλύπτοντος τὸ σῆπτρόν τοῦ Μεγαλομάρτυρος, λείψανον καὶ ἀναπέμψῃ πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου ὕμνον καὶ δοξολογίαν διὰ τὴν Νίκην τοῦ ἔθνους του, τὴν ὁποίαν ἤρατο διὰ τῆς θείας δυνάμεως τοῦ ἀλλοφύρου Ἀγίου, ἀντήλθῃ δὲ ἐξ αὐτοῦ νέαν ἐλπίδα καὶ ὁρμήν διὰ τὴν μελλόντα δόξαν του.

ΠΟΤΕ ΗΚΜΑΣΕΝ

Ὁ ἅγιος Δημήτριος ἐγεννήθη ἐν Θεσσαλονικῇ καὶ ἤμικε κατὰ τὸ ἔτος 290 ἢ 296 καὶ ἦν ἐπαρχὴ ἡ ἐκκλησία εὐσεβὴς ἐν διωγμῷ. Κατήγετο ἐξ ἐπιστομῆς Μακεδόνων προκρίτων τῆς μεγαλοπόλεως. Ἦτο εὐγενὴς τῆς ψυχῆς καὶ ὁρατότερος κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν μαρτὴν διὰ τῶν

λουτρῶν καίμενον πλησίον τῆς κατοικίας τοῦ Μαξιμιανού.

Ἐν τῇ μέθῃ τῆς δόξης καὶ τῶν ἀπανθρώπων αὐτοῦ ἔργων διατελὼν ὁ Μαξιμιανός, ἠθέλησεν ἵνα εἰς τὸ εὐρύχωρον τῆς Θεσσαλονίκης στάδιον τελέσῃ ἀγῶνας καὶ δι' αὐτὸν ψάλλῃ τὰ κατ' αὐτὸν νικητήρια, ὅτινα κατὰ τῆς θρησκείας τοῦ ἑσταυρωμένου ἦτο. Κήρυκας λοιπὸν ἀνὰ τὸ ὄνομα τῆς Θεσσαλονίκης διέτρεχεν καὶ ἀνιχνεύων τὴν ἐναρξὴν τῶν ἀγῶνων.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Πάν ὅτι ὄρατον, πλούσιον καὶ ἐπιδεικτικὸν εἶχεν ἡ πόλις συνέτρεξεν ἐκεῖ. Πλήθος ἀπείρων ἀνθρώπων πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας συνέτρεψεν ποὺς ὑπὸ τὸν ἥγον τῶν σάλπιγγων τῶν συμπάντων ἰδὼν κατακρούμενα τὰ θύματα τῆς κακουργίας καὶ χριστιανικοῦ αἵματος διώσεως καὶ τῆς τέρατος τούτου τῆς Ρώμης. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν δειπλῶν καὶ διαφύρων ἄλλων παλαίσματων αἰφνης ἀγέρωχος καὶ ὡς ὅρος περιπατοῦν ἀνεφάνη εἰς τὴν κόνιστραν τοῦ σταδίου ὁ πανίσχυρος καὶ τρομερὸς παλαστής Λαίσιος, προσκαλὼν διὰ κήρυκος τὸν θέλοντα νὰ παλαίσῃ μετ' αὐτοῦ.

Ο ΠΟΛΙΟΥΧΟΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

μαχήσῃ μετὸν Λαίσιον.

Ὁ Δημήτριος εὐλογήσας τὸν Νέστωρα ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐννοήσας αὐτὸν διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνίκητου ὅπλου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

— «Θάρρει τῷ λέγει, ὕπαγε μονομάχησον καὶ τὸν Λαίσιον νικήσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις».

ΑΓΕ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΒΟΗΘΕΙ ΜΟΙ

Ὁπλισθεὶς οὕτω διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ διδασκάλου του ὁ μακρὸς μὲν ἄλλ' ἀτρυγέτος Νέστωρ τρέχει, πηδᾷ ὡς ἔλαφος καὶ ταχὺς ἐπιφαιίνεται εἰς τὸ στάδιον, ἀναδεχόμενος τὸν κατὰ τοῦ ἀντιχρίστου Λαίσιου ἀγῶνα. Οὐδόλως πτοεῖται ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Λαίσιου, τοῦ σκρινίου ἐκείνου κολοσσῶ, ἀλλ' ἀποκρούων τὰς ἐπιθέσεις αὐτοῦ ἀναφώνετο· «Θεὸς τοῦ Δημητρίου βοήθει μοι». Ἐκεῖ ὡς ἀστραπὴ βεβαίως διὰ ξέφους θανατῶσε τὸν Λαίσιον, ὅστις πίπτει καὶ ἐκ τῆς πτώσεως αὐτοῦ σείσεται ὁλόκληρον τὸ στάδιον. Πίπτει ὁ Λαίσιος καὶ μετὰ τῆς αἰσχρᾶς καὶ ἀτεμωμένης αὐτοῦ πτώσεως πίπτει ἡ Ῥωμαϊκὴ γυναικεία, πίπτει ἡ ἐπιθρομένη ἑρπύς τοῦ Μιχαήλ, συμπαρονομασμένη καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἀίματος βαρβαρικῆς οὐλομένης τῆς εἰδωλοκρατίας καὶ ὁρμητικῆς καὶ ἐπὶ τῶν ἐρεσιπῶν αὐτῆς νικητρίκα καὶ τροπαίουχος ὁφθαλμὸς ἡ ὁρμητικὴ τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ νίκη αὐτῇ τοῦ Χριστοῦ, ὁ θρίαμβος ἡν ἤγαγεν ἡ ὁρμητικὴ τοῦ ἀνθρώπου διὰ τοῦ νεκ-

ροῦ Νέστωρος καὶ ἰδέα διὰ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου συνεπέφερε τὸν θάνατον τοῦ μὲν Ἀγ. Νέστωρος δι' ἀπαγχονίσεως, τοῦ δὲ Ἀγίου Δημητρίου διὰ λογιζομένου τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μιχαήλ, ὅστινες εἰσελθόντες εἰς τὴν φυλακὴν τὸν ἐκδικήσαν καὶ τὸν ἐλόγχισαν διὰ τῶν ἀκοντίων των εἰς ὅλον του τὸ σῶμα. Τὰ περὶ τοῦ Τιμίου λείψανου τοῦ Ἀγίου καὶ τῶν μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ θαυμάτων, ἰδέα δὲ τὰ περὶ τῆς ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ προστάτου τῆς Θεσσαλονίκης θὰ εἰδωμεν εἰς τὸ αὐριανὸν φύλλον.

— Αἶμα, σοὺ δίδω δύο μάχης περίο-

δοτέρων μισθόν, ἂν δὲν ἐναγένης εἴη τὴν κοιλίαν πλέον στρατιώτης.

— Ὁχι, κυρία, ἡ Αἶμα δὲν δοκεῖται.

(Τὰ ἴδια)

— Ὁ προκύδιος δὲ σταυρὸς δέ-
δωκεν αὐτῇ Ἀγία Ἐλεούσα; Ἦδεκα τὸ
κατέδωκεν ἐκεῖ.

— Δὲν σταυρῶν, ἀλλ' ἐκτεταγμένη ἐ-
κεῖ πολλὰ σὺν ἡμῶν νὰ ἔλθῃ αὐτὴν τὴν
ἐκτετακτῇ.

(Τὰ ἴδια)

Ἡ σέβνυς.— Δὲν μὲ κάνει τοῦ ἡ-
καυμένου τὸ περὶ μου καπέλλο,
ὅπως γράφεις;

— Ὁ σέβνυς.— Το ἐναντίον αὐτῆς
τὸ καπέλλο νεώτερον.

(Τὰ ἴδια)

Κυρία.— Ἀλλὰ δὲν σοὺ ἀνηγόρευσα
νὰ ἐναγένης ἰδοῖς;

Ἐπαύεις.— Συγγνώμην, κυρία, ὁ
αὐτὸς φαίνεται ὁ γυναικῆς μου, ἀπορ-
ήσας νὰ ὀβση ἀπὸ τὸν κατὰ τὸν τὸ
νοῦν σου.

(Ἐξέρχεται Στεφανία)

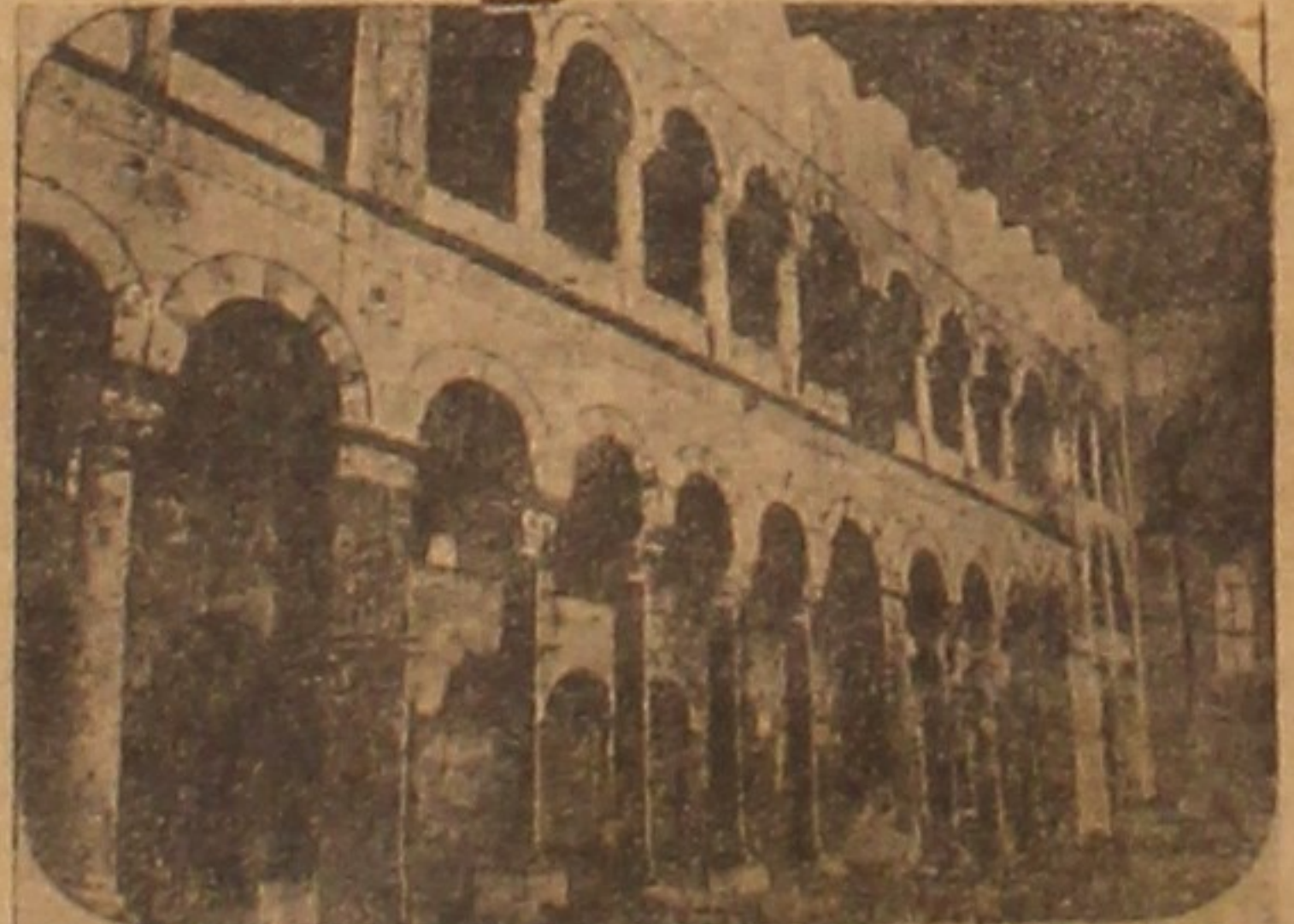
ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΩΝ

Τὸ «Σελήνη» δημοσιεύει χάρις ἑνὶ
περιεργῶν ἐπιστομῶν τοῦρα καὶ ἀνακο-
νοῦν, τὸ ὅποιον ἀποκαλύπτει εἰς τὰς
δόξας τῆς Χίου. Ἀνὰ ὅλοιον ἡ ἀποκα-
λύπτει τὴν γνησιότητά του, ἀλλὰ χάρις
χρονολογητικῶν καθήκοντος δὲν δύναται
νὰ μὴ δηλώσῃ, διὰ τοῦτο ἡμεῖς. Τὸ
γνησιὸν αὐτὸ τοῦρα καὶ ἀνακο-
νοῦν, τὸ ὅποιον ἀποκαλύπτει εἰς τὰς
δόξας τῆς Χίου, εἶχα τὸ ἐκτετακτῇ
νὰ λάβω χάρις ἀπὸ τῶν καίματων τῆς
σχῆς καὶ σπεύδω νὰ τὸ δημοσιεύω, πε-
ρί-

Παλαιὸν τοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεταβεβλημένου ναοῦ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου ἐν Θεσσαλονικῇ.

Ἡ ἐν Θεσσαλονικῇ οὐδὲς Ἀγίου Δημητρίου καὶ τὸ τεμαῖον τοῦ Ἀγίου Δημητρίου.

ραλάβωσι δὲ καὶ χῶματος, τὸ ὅποιον μεταχειρίζονται θεραπεύονται ἀπὸ βα-
ρείας καὶ ἀνιάτους ἀσθενείας. Πρὸ
πινῶν δὲ ἐτῶν, χάρις εἰς τὰς δρα-
στηρίας ἐνεργείας τοῦ ἐν Θεσσαλο-
νικῇ τότε διαμένοντος διδασκάλου τῆς
Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κ. Πέ-
τρου Παπαγεωργίου ἀνεκαλύφθησαν
ἐν τινι κιβωτίῳ μεταξὺ ἄλλων καὶ
διάφορα μέλη τοῦ Τιμίου Λείψανου τοῦ
Ἀγίου Νέστωρος, ἐν οἷς καὶ μικρὸν
περὶ ὅσπου, ὅπερ φαίνεται εἶναι ἐν-
αλάγῃ τοῦ μικροῦ δακτύλου, καὶ τὸ ὅ-
ποιον φέρει δακτύλιον χρυσοῦν. Ἐπί-
σης δὲ καὶ τεμάχια τοῦ μανδύου τοῦ
Ἀγίου Δημητρίου καὶ μύρον ἐκ τοῦ
Ἀγίου αὐτοῦ σώματος ἐξεληθόν.

Ἐν τῷ αὐτῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Δη-
μητρίου, ἐνθα ὁ τάφος αὐτοῦ, εἶνε θε-
δαικόμενον ἐπὶ ὑπὸ τῆς ἐπὶ πολλὰ ἐτη
τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ ὅποιον παλαιὰ ὑ-
πάρχουσι ἱστορικὰ μαρτυρία εἶναι ὅ-
τι παρῇ καὶ μέχρι σήμερον ἂν ὄχι ἐλ-
λάδων, ἀλλὰ τοῦλάχιστον πλείστα
αὐτοῦ μέρη.

συνεληθῶν του, εἶχε δὲ κλίσιν εἰς τὰ
πολεμικὰ ἔργα, εἰς ἃ ἤρκετο, δίδει ταῦτα
ἐνίμον τοὺς νέους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἡ ἀνείρεα του, ἡ ἐνδοξὸς νεότης του,
ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν Δικαιοσύνην καὶ ἡ
ἐπιστορροή του πρὸς τὴν ἀδίκαν τὴν εἰρή-
καμὲν διάστημι ὄχι μόνον εἰς τὴν πατρίδα
τοῦ Μακεδονίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν
Ρώμην.

Ἐν Ρώμῃ ἐβασίλευε τότε ὁ Μαξιμιανός,
γυμνὸς ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ Βασιλέως Διο-
κλητιανοῦ, ὅστις δυστάχης καὶ ἀπέναντος
δὲν ἤθελε κἀν νὰ ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ
Χριστοῦ, παντὶ δὲ χριστιανῷ ἐξήτει τὴν
ἐξουσίαν.

Ἀκούσας περὶ τοῦ ὄρατου καὶ ἐναγέ-
του, τὸν ἐτίμησαν ὑπὲρ ὅλους τοὺς ἀρχι-
εῖς τῆς Θεσσαλονικῆς, ὁμαλῶς αὐτοῦ
καὶ ὁλοκλήρως τῆς Θεσσαλίας.

Ἐν ὅσῳ ὁ ἅγιος Δημήτριος ἦτο ἄση-
μος εἰς τὴν πατρίδα του, ἐφαίνετο πρὸς
ἐλθὺς εἰδωλοκρατίας, κυριεῖς δὲ μόνον ἐλ-
τρευσ τὸν νέον καὶ ἀληθινὸν Θεόν, ὁ
ὅστις ὅμως εἶχε τὸ ἄξιωμα καὶ τὴν τιμὴν
τοῦ μαρτυρῶντος ἐναντίως τῇ ἀληθῇ λα-
τρείᾳ του καὶ διενήργησεν τὴν χριστιανικὴν
τοῦ πόντου.

Ὁ αἰσχυρὸς αὐτοκράτωρ Μαξιμιανός
ἐπισταλθεὶς τὴν Θεσσαλονικὴν καὶ μαθὼν
εἶναι ὁ ἅγιος Δημήτριος ἐβίβασεν τὸν χρι-
στιανισμὸν, διέταξε καὶ συνέλαβον αὐτὸν,
ὃν ἐβύλασαν εἰς σκοτεινὴν τι πηγάδα

